

LUMEA DE DINCOLO SAU LUMEA DE APOI (II)

Ioan Petru Culianu a afirmat în capitolul 1 din cartea sa „Călătorii în lumea de dincolo” că ultimele descoperiri în domeniul fizicii subatomice și al științei cognitive ar putea oferi explicații raționale fenomenelor ce aparțin încă de supranatural, de misticism, de ezoterism.

Supranaturalul înseamnă în primul rând inexplicabil, iar acesta este determinat de nivelul nostru de cunoaștere. Oare ce ar fi înțeles, de exemplu, inchișitorii din veacul al XVII-lea dacă s-ar fi întâlnit cu un tanc, un elicopter sau cu un televizor?

Nu cumva ar fi perceput acele obiecte absolut banale secolului al XX-lea drept niscaiva vrăjitorii diavolești?

Cu toată trufia copilărească a umanității, care se consideră civilizată, atotcunoscătoare și supertehnologizată, trebuie să recunoaștem deschis și sincer că civilizația umană de-abia a deschis ochii asupra lumii în care a apărut și a făcut doar primii pași pe calea cunoașterii. Istoria, știința, ba chiar și lingvistica (îndeosebi paleolingvistica) operează cu mult prea multe incertitudini, construind teorii și ipoteze mai mult sau mai puțin ancorate în realități fragile sau iluzorii care se pot intersecta în orice moment cu zonele translucide, obscure sau chiar opace, învăluite în bezna cea mai de nepărtuns a misterelor. Numai oamenii foarte bine informați, adevărații inițiați, își dau seama cât de puțin cunoaștem și că, în realitate, trăim în plină taină. Fizica cuantică nu exista acum un veac, așa cum nici despre termenul de genetică nu se cunoștea nimic până în 1906, când omul de știință englez William Bateson l-a introdus pentru prima oară în vocabularul de specialitate dar și în cel curent.

Fizica subatomică sau mecanica cuantică studiază fenomenele care se petrec la nivel subatomic unde acționează cu totul alte legi, deosebite de cele ale lumii macroscopice, legi cu aparență supranaturală sau paradoxală, care ne dezvăluie o altă realitate, nebănuită și fascinantă. Viitorul apropiat ne va rezerva surprize de mari proporții în domeniul acestei discipline științifice, din moment ce fizicienii atomiști de astăzi au sesizat corespondențe uluitoare între numerele fundamentale ale Cabalei și constantele atomice cu care operează în mod obișnuit. Să fie oare o simplă coincidență că numărul de sefiroți ai Arborelui Vietii (Arborelui Cabalistic sau Sefirotic) este egal cu cel al dimensiunilor Universului nostru intuite de mecanica cuantică prin experimente și calcule? Tot în ultimii ani savanții au emis și ipoteza unui Univers cu 26 de dimensiuni. Dar, se știe că 26 este numărul lui Dumnezeu (cel biblic) dacă ne gândim la suma valorilor celor patru litere care compun numele sfânt al Dumnezeului evreilor, Iahve, adică IHVH sau IHWH. Și să fie tot o coincidență faptul că aceste patru litere corespund cu cele patru forțe fundamentale ale fizicii, fiind așezate în ordinea descrescătoare a energiilor lor: I (Y) - forța tare, H - electromagnetismul și gravitația, V (W) - forța slab? Eu sunt convins că mecanica cuantică ne va apropia și mai mult de Dumnezeu pentru că lumea Sa (lumea de dincolo) nu este guvernată de irațional, nefiind nici pe departe o lume supranaturală, așa cum s-a crezut până acum. Dimpotrivă, Împărăția lui Dumnezeu nu numai că este pe deplin rațională, dar este și beneficiara unei științe și tehnologii atât de înaintate încât nouă, oamenilor încă semiprimitivi care suntem, ni s-ar părea de domeniul fantasticului, a miraculosului.

Omnisciența lui Dumnezeu nu înseamnă oare cunoașterea perfectă a tuturor științelor cunoscute sau nu? În anul 1614, călugărul dominican Tommaso Caccini, delatorul lui Galileo Galilei, tuna și fulgera împotriva matematicii din amvonul catedralei Santa Maria Novella din Florența, spunând că „matematicile sunt născociri diavolești care ar trebui izgonite din sânul tuturor națiunilor creștinătății”, dar ignorând stupid tocmai adevărul că acea catedrală din interiorul căreia azvârlea anatema asupra științelor exacte fusese construită cu ajutorul matematicii. Cum au putut de-a lungul a două mii de ani atâția înțelepți slujitori ai creștinismului să repudieze științele exacte când Însuși Dumnezeu este omniscient?

La începutul mileniului trei, mi se pare tot mai clar că viitoarele descoperiri științifice (îndeosebi cele din fizica subatomică și genetică) nu vor fi altceva decât redescoperiri ale unor cunoștințe foarte vechi, încrivate în textele religioase ale unor cărți considerate în mod greșit ca mistice cum ar

fi: Biblia, Coranul, Cabala, Zoharul, Upanișadele sau Vedele. O dovadă incontestabilă în acest sens o constituie concluzia uluitoare la care au ajuns numeroși experți ai zilelor noastre (teologi, ciberneticieni, matematicieni etc) că în Sfintele Scripturi sunt încifrate mai multe coduri. De altfel, încă de acum mai bine de un mileniu, câțiva rabini înțelepți, între care cei mai importanți sunt Maimonides și Rabbenu Bachya, au semnalat existența unor coduri tănuite în Tora, primele cinci cărți ale Facerii din Vechiul Testament, care, o dată aduse la lumină, ar dezvălui informații despre viața fiecărei ființe de pe pământ, despre „tot ce a fost, este și va fi până la sfârșitul timpului”. Se știe că Tora i-a fost comunicată de Dumnezeu lui Moise, prin revelație, literă cu literă, fără spații între ele. În anii din urmă cele mai performante computere și softuri create special pentru deciptarea Torei s-au dovedit cu totul ineficiente față de complexitatea incredibilă a codurilor.

Până și Jeffrez Satinover, autorul cărții „Craking the Bible Code”, spune clar că Tora este locul unde religia se întâlnește cu știința.

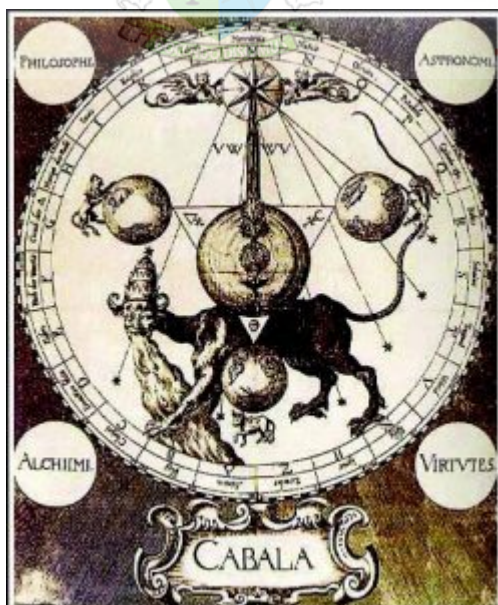
Revenind la lumea de dincolo, se cunosc foarte bine relatările oamenilor întorși la viață din stările de moarte clinică cu privire la peisajele mirifice ale raiului sau cele îngrozitoare ale iadului. Referitor strict la acest aspect, dar și la „supranaturalul” acelei lumi, îmi permit să am unele rezerve pe care le detaliez în cartea „Lucia Ferescu sau Steaua dimineții”. Îndoielile și rezervele s-au născut din lectura unor cărți care m-au pus foarte tare pe gânduri. De exemplu, savantul român Dumitru Constantin Dulcan, în cartea sa „Mintea de dincolo”, a evocat cazul americanului Dannion Brinkley, care și-a povestit incredibila sa experiență de moarte clinică în cartea „Salvat de lumină”.

Tărâmul celălalt, „vizitat” de Brinkley, se dezvăluie ca o lume ultramodernă ce nu are nimic de-a face cu supranaturalul.

Ființa de lumină are în componența sa prisme în culorile curcubeului, Orașul de cristal are o arhitectură demnă de filmele științifico-fantastice, corpurile spirituale pot urma cursurile unor universități celeste, unde electronica se predă la un nivel superior celui pământean, bibliotecile „de dincolo” însumează toată cunoașterea terestră, din toate timpurile, în limba aramăică (limba îngerilor), iar Ființele de lumină folosesc monitoare asemănătoare cu cele ale calculatoarelor din lumea noastră.

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

Și nu în ultimul rând, în lumea de dincolo, ce are cel puțin o dimensiune în plus față de lumea pământeană, guvernează, după toate aparențele, legile fizicii cuantice. Relatările celor care au trecut prin Experiența la Limita Morții se referă la faptul că timpul liniar (trecut-prezent-viitor) al lumii noastre tridimensionale este înlocuit „dincolo” de un continuum

prezent spațiu-timp, adică trecutul, prezentul și viitorul coexistă simultan într-o altfel de realitate ce conține la un loc și în același timp totul, într-o ordine „cuantică” compactă. Profesorul Dumitru Constantin-Dulcan spune că este o ordine „cuantică înfășurată”. Corpurile spirituale percep cealaltă

lume într-un câmp nelimitat, extins la 360 de grade, pot ocupa simultan locuri diferite aflate la distanțe mari unele de celălalte (la fel cum se întâmplă cu particulele subatomice), se deplasează instantaneu pe distanțe uriașe, penetrează corpuri solide, comunică „mental” prin telepatie și au capacitatea de a „călători” interdimensional.

Celebrul medic Raymond Moody,

în cartea sa binecunoscută „Viața după viață”, prezintă cazul mecanicului Tom Sawyer, cel care, în urma unui accident, ajunge pe tărâmul celălalt, la limita dintre viață și moarte. Această experiență „supranaturală” va declanșa pasiunea sa de mai târziu pentru fizica cuantică, redescoperindu-și în abisul său sufletesc noțiuni și informații științifice de nivel foarte înalt, fiind capabil de dialoguri savante cu oameni de știință. Este foarte posibil ca informații esențiale, ancestrale, de o valoare științifică incomensurabilă, un veritabil depozit inițiativ al cunoașterii, să fie ascuns în ceea ce Karl Sustav Jung numea „inconștientul colectiv” deținut de corpul astral, cu conexiuni neurologice directe la zonele albe ale lobului parietal drept al creierului uman, adică acolo unde au loc procesele gândirii, ale imaginației și cele ale reprezentărilor, unde se analizează și decodifică informațiile.

Așa s-ar explica, de exemplu, acele bizare cazuri de oameni totalmente neinstruiți, cu probleme psihice mai mult sau mai puțin evidente, dar care au manifestat abilități ieșite din comun în rezolvarea unor probleme complicate de matematică superioară, cu rapiditatea celor mai performante computere.

Sigur că despre rai au scris, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre, practicanți importanți ai diferitelor culte religioase, Sfinți Părinți, teologi renumiți, istorici ai religiilor, filozofi și literați, dar toți aceștia au privit problema numai din perspectiva supranaturalului religios, cum de altfel era și firesc.

Între ei, mi s-au părut mai interesanți teologul mu'tazilit Al-Zamashari, din secolul al XII-lea d. Hr. și Sf. Ambrozie. Primul, în „Cartea Colierelor de aur”, cânta fericirea vieții de apoi: „Cine să-ți poată promite doar fericire într-o viață atât de subțire? Nu îi este scrisă lumii trecătoare; ce e trecător n-are strălucire.

Scapă de chin doar acel ce, sub soare, se-ndreaptă spre cele nepieritoare”. Cel de-al doilea, respectiv, Sf. Ambrozie, în scrierea sa „Despre rai”, manifesta o rețineră, o precauție extrem de curioasă cu privire la lumea celestă în legătură cu Sf. Apostol Pavel, cel care a fost răpit [...] până la al treilea cer (Epistola a Doua către Corinteni a Sf. Apostol Pavel 12, 2), dar nu se știe dacă în trup sau în duh: „Și iarăși, întrucât Pavel s-a sfiit a se înălța pe sine din pricina înălțimii descoperirii, cu cât mai mult se cade nouă a ne strădui să nu fim prea grabnici a dezvoltă ceva primejdios prin însăși descoperirea sa!

Deci nu ne este îngăduit a vorbi cu ușurătate despre rai”.

Despre dimensiunile multiple ale Universului, Robert Charroux, în „Cartea lumilor uitate”, spunea că: „Deja, în universul cu patru dimensiuni, așa cum îl imaginăm, un om izolat într-o închisoare ermetic închisă ar putea, după plac, să iasă și să se întoarcă acolo”. Gândul mă duce, inevitabil, la Părintele Arsenie Boca, cel care, încarcerat în închisorile comuniste, reușea să iasă și să se întoarcă în celulă fără să lase vreo urmă și fără ca paznicii săi să-și dea seama cum a procedat.

Mai departe: „Într-un univers cu cinci dimensiuni, ar fi posibil să trăim în stare conștientă, simultan în Evul Mediu și în secolul XX.

Cu șase dimensiuni, un om ar putea fi totodată mort, viu, să vâneze bouri într-o vale din preistorie și să piloteze un aparat zburător cu destinația Sirius, să se transmute prin puterea gândirii sale.

Într-un univers cu opt dimensiuni, totul ar părea posibil, de la călătoria în timp și spațiu, până la integrarea în diferitele regnuri ale naturii [...]. Se poate ca universul cu opt dimensiuni, de exemplu, să fie ceva analog unei ecuații de algebră sau unui vis”.

Și pentru că tot a venit vorba despre vis, ar trebui să cugetăm puțin la ideea pe care Robert Charroux a dorit s-o transmită cititorilor săi: visul este o creație mentală și, de-a lungul timpului, mulți gânditori aparținători celor mai diverse religii, dar și oameni de știință ai ultimelor decenii au formulat ipoteze absolut șocante cu privire la ceea ce ar putea fi lumea în care trăim sub formă umană, cât și lumile de lângă noi sau de dincolo de noi: realitate obiectivă sau iluzie? Astfel, profetul

Mahomed spunea: „Oamenii dorm. Când mor, se trezesc”, tot așa cum, din hinduism, aflăm că lumea este un vis al lui Brahma, ceea ce, probabil, l-a inspirat și l-a determinat pe fizicianul britanic James Jeans să se întrebe dacă nu cumva Universul n-ar fi decât „un gând în mintea Creatorului”. Despre unul dintre cele mai vechi și mai importante texte religioase ale Tibetului, Bardo Thodol (Cartea tibetană a morților), un manual șamanic despre îndrumarea sufletelor morților, Ioan Petru Culianu sublinia în „Călătorii în lumea de dincolo” că experiența bardo este un artificiu al minții, un fel de vis sau o iluzie, tot așa cum și Mircea Eliade specifica în „Istoria credințelor și ideilor religioase”: „E destul să recunoști în aceste apariții propriile tale forme de gândire”. De curând, câțiva savanți astrofizicieni au lansat ipoteza unui Univers virtual, adică, ceea ce se consideră a fi o realitate tridimensională nu este altceva decât o proiecție holografică a unor informații bidimensionale stocate pe suprafața care înconjoară Universul nostru, la fel cum, se pare, se întâmplă și în ceea ce privește găurile negre.

Înțelepciunea japoneză spunea că viața este „un vis într-un vis”, o temă filozofică realmente tulburătoare, despre care vorbește și filmul american „Etajul 13” regizat de Josef Rusnak, și anume crearea unor lumi virtuale, identice cu lumea reală, populate de oameni virtuali care posedă conștiință și conștiință de sine. Drama se declanșează după ce o astfel de lume virtuală creează la rândul ei o altă lume virtuală, adică „un vis într-un vis”.

Din vremea Egiptului antic, în „Învățăturile regelui Merikare” găsim o idee și mai interesantă: „Nu te încrede în lungimea anilor, căci pentru cei din lumea de dincolo timpul unei vieți valorează cât un ceas”. Această scurtă și concisă frază, formulată acum câteva mii de ani, ne dezvăluie informații incredibile despre scurgerea diferită a timpului în cele două lumi, adică, ceea ce, în limbajul actual al zborurilor cosmice, se numește paradox temporal sau distorsiuni temporale. Astfel de fenomene stranii (numai în aparență stranii) se întâlnesc nu numai în textele sacre ale celor mai importante religii ale lumii, ci și în miturile, legendele și basmele diferitelor popoare, așa cum este, de pildă, și povestea românească „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”.

Tot în legătură directă cu lumea de apoi sunt și călătoriile la cer care se pot petrece cu mintea, cu trupul sau cu duhul, așa cum ne informează Biblia. Mary Dean-Otting, citată de Ioan Petru Culianu în „Călătorii în lumea de dincolo”, referindu-se la apocalipsele „prin chemare” evreiești (Cartea lui Enoh, Testamentul lui Levi, Testamentul lui Avraam etc), spune: „...înălțarea are loc în somn, extaticul vorbește la persoana întâi, el este însoțit de o călăuză îngerească, revelația se produce printr-un dialog, extaticul trece prin mai multe niveluri ale cerului și are o viziune a Templului ceresc, există o scenă a judecării, sunt recelate mistere, este descrisă gloria lui Dumnezeu și protagonistul se întoarce pe pământ”.

Ca un om interesat de problematica OZN, nu pot să trec cu vederea o coincidență care, în ultimă instanță, nu pare a fi deloc o simplă coincidență, și anume stările psihice asemănătoare de care sunt cuprinse atât eroii apocalipselor cât și cei răpiți de OZNuri, înainte de întâlnirile lor cu îngerii, respectiv cu extraterestri: „În textul 2 Enoh, Răpirea lui Enoh, eroul doarme în patul său și se află într-o groaznică stare mentală, când doi îngeri cu înfățișare de oameni uriași apar și îl iau într-o călătorie cerească” (Ioan Petru Culianu, „Călătorii în lumea de dincolo”, cap. 9, „Cele șapte palate și Carul lui Dumnezeu. Misticismul evreiesc de la Merkaba la Kabbala”), și „McSavin a spus că, la 28 octombrie, pe la ora 9 dimineața, a început să se simtă extrem de agitat, dar din motive pe care nu și le putea explica. [...] Apoi, fără nicio avertizare, imaginea vizuală a unui OZN imens de culoare neagră și formă triunghiulară plutind deasupra unui peisaj, pe care avea să-l identifice ulterior ca fiind Hart Canyon din Aztec, i-a umplut mintea uluită și înnebunită” (Nick Redfern „The Nasa Conspiracies” capitolul 8, „Frații din spațiu”).

Sigur, despre lumea de dincolo, un subiect sau, mai precis, o temă încă atât de misterioasă și incitantă, s-au scris de-a lungul întregii istorii a umanității extrem de multe texte, mai mult sau mai puțin interesante, mai mult sau mai puțin naive, mai mult sau mai puțin credibile, dar, informațiile din ce în ce mai bogate care ne parvin în ultimele decenii, poate chiar ultimul secol, din partea unor oameni de știință, psihiatri, neurologi, psihologi și parapsihologi, matematicieni și fizicieni atomiști, ne determină să abordăm problema lumii de dincolo în cu totul alți parametri, depărtând încet-încet

vălul artificial al supranaturalului.

În încheierea acestui sumar articol doresc să reamintesc cititorilor interesați despre ce este cu adevărat tărâmul celălalt, realitatea puțin cunoscută că omul, așa cum este el construit, ori de câte ori se reîncarnează în această lume tridimensională, uită atât de viețile anterioare cât și de perioadele intermediare petrecute în lumea de apoi. În legătură cu acest aspect, nu pot să nu mă întreb de ce oamenii supuși unor ședințe de hipnoză regresivă nu-și amintesc decât de viețile anterioare, și nimic de perioadele intermediare.

Subliniez încă odată ce am spus puțin mai înainte pentru că este extrem de important: omul, în primul rând în calitatea sa de corp spiritual, cunoaște mult, mult mai mult decât ar părea că știe în timpul încarnărilor (sub formă umană), iar această cunoaștere este înmagazinată în învelișul astral al corpului spiritual. Ca atare, am cugetat adesea la faptul că omul nu-și folosește creierul la întreaga sa capacitate, precum și la legăturile tainice ce ar putea exista între zonele albe ale creierului uman (cele încă necunoscute) și așa numitele „puteri (sau capacități) paranormale”, dar, aceasta este o problemă pe care încerc s-o deslușesc în cartea „Lucia Ferescu sau Steaua dimineții”. Este absolut sigur că lumea de dincolo își va dezvălui secretele în viitorul apropiat, îndeosebi cu ajutorul mecanicii cuantice, din acest cvadridimensional nu va fi nicidecum ultima frontieră, pentru că aventura cunoașterii va fi perpetuă, așa cum afirmă și Ioan Petru Culianu în cartea pe care am citat-o atât de des: „Într-un anumit sens, întotdeauna va fi o dimensiune care duce către necunoscut, fie ea a patra sau a n-a [...]. Pentru că orizontul necunoscutului se mișcă o dată cu orizontul științei, nefiind depășit niciodată de acest din urmă”.

PETRU VINTILĂ Jr.

0%

User Rating: Be the first one !

